ב א מיי' פרק ג מהלכות פסה"מ הלכה יב: בא ב מיי' פ"ב מהלכות

מעינה הנכה ח. בב ג מיי' פ"ד מהלכות איסורי מזבח הלכה א:

ד מיי' פ"ז מהלכות פסה"מ

מעה"ק הלכה ב:

תורה אור השלם

קרבַּנְכֵם:

ב מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה א:

פה:

ואנן נִיקו ינעביד להו לכהנים מילתא דאתו

בה לידי תקלה אפ"ה או עדיפא ישלא יהו

קדשי שמים מוטלים כנבילה אמר רבי חייא

בר אבא בעי רבי יוחנן אימורי קדשים קלים

שהעלן לפני זריקת דמן ירדו או לא ירדו

א"ל רבי אמי תיבעי לך מעילה א"ל מעילה

לא קמיבעיא לי דוריקה הוא דקבעה להו במעילה כי קמיבעיא ליהם ירידה ופשים לא

ירדו ואין בהן מעילה רב נחמן בר יצחק

מתני הכי א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן

אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמן יש בהן מעילה או לא א"ל רבי אמי ותיבעי

לך ירידה א"ל ירידה לא קא מיבעי' לי דנעשו

לחמו של מזבח כי קמיבעי' לי מעילה ופשים

הכי "לא ירדו בואין בהן מעילה: ואלו לא

היה פסולן [וכו']: א"ר יו יוחנן מלא הכשיר

ר"ע אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרים

בעופות והוא שקדם הקדשן את מומן ומודה

ר"ע בעולת נקבה דכשקדם הומומה להקדשה

דמיא בעי רבי ירמיה יש נרבע בעופות או אין

נרבע בעופות מי אמר יימן הבהמה להוציא

את הרובע והגרבע כל היכא דאיתיה ברובע איתיה בגרבע כל היכא דליתיה

ברובע ליתיה בנרבע או דלמא הרי נעבדה

מסורת הש"ם

א) ופסחים נט:ן, ב) ושבת קטו:] ע' ירושי פחים פ"ו קטו:] ע' ירושי פחים פ"ו ה"א, ג) [לעיל לה: ע"ש מנחות עט.], ד) [ב"ק מ: בכורות מא. ממורה כח. נדה מא., ד) יבמות פג: [בכורות מב.], ו) כעי"ז ולעיל מג.ז, (t שבת כא., 10 [גע"ל מג.], ס) חולין 2., ע) ת"כ ויקרא נדבה פ"ו ה"ט ספרי ראה עח, י) קידושין כד: וש"נ.

לעזי רש"י

בעין המצמצם את הראייה).

ליקוטים

רבי חנינא סגן הכהנים כו' מאי קמ"ל כו'. רבי חנניה סגן הכהנים , זה על פי שלא הוזכר כשם אכיו אף על פי שלא החוכו בשם אבין אף אביו היה חכם, דתנן בפרק המזבח מקדש כל שלא היה פסולו בקודש כו׳ רבי חנניה סגן הכהנים אומר דוחה היה אבא כר׳. ובגמרא. מאי קמ״ל אי בעית אימא מעשה אתא לאשמעינן ואי אימא מעשה אתא לאשמעינן ואי בעית אימא מאי דוחה כלאחר יד. משום דרבי עקיבא מכשיר דוקא בבעלי מומין בדוקין שבעין (והוא) שכשרין בעופות רבי חנניה דאביו היה ואמו דבי חנניה ואבר היהה דוחה אפילו אותן, ואמר הלכה למעשה דלהדיא הוא דוחן, ואבע"א כלאחר יד, לא להדיא הואיל וכשרין בעוף, ומורידין נמי דלא סבירא ליה דרבי עקיבא (ערכי תנאים ואמוראים ע' ר"ח סגן

שימה מקובצת

בעי ר' יוחגן. מכאן יש להוכיח הא דפר לעיל דאף לר' יהודה [קאמר] דאל"כ הוי ליה למימר לר"י סכי אליבא דר"ש דאמר נשפר דמה לא תרד גבי קדשי קדשים (ו)אימורי קדשים כו': מאן דמתני אסיפא. הא בין דקאמר אבל משלה בהן האור יעלו וכולן שפקעו כו' כל שכן ארישא דתנן כך אם ירדו לא יעלו. ופ"ה בין והא דקאמר במתני׳ לא יחזיר ר״ל אם לא רצה כלומר שאינו צריד. והא האחר הרא ניולו ר"ל את רות אחם דקחמר הכח יענו ר"נ חם רנה, ונח נהירא דלא יחזיר משמע בשום ענין אפילו אם רצה, לכך נראה לי דלא חזיר מיירי כדקאמר לקמן בלרידי יחזיר מיירי בדקומור נקמן בנרידי והכא מיירי דעדייין יש בו אלואומים. והכא מיירי העדייין יש בו אלואומים. והקבורת. פי קטורת על מובה החיצון הואיל ואין לו שום ראיות עליו. וא"מ והרי דמים הנימנים במען בחוץ או איפכא דאין לכם ראיות זה על זה ואמרען אם הייניים שניים שניים אלו או אייניים ברייים של הייניים או או אייניים ברייים בריים ברייים בריים ברייים בריים ברייים ברייים ברייים ברייים ברייים ברייים ברייים ברייים בריי עלו לא ירדו. וי"ל דמ"מ שם דמים ראוין על מובח החיצון אבל אין שום למוין על מזכח המינון מכל חין שום קטולת לאוין על מזכח החיטון: תוד"ה יש נרבע כו' לא תוקמיה אלא למעומי מוקצה. נ״ב אכל קשה לי קלם דאיכא מרי קראי מן התורים ומן בני היונה ותרווייהו למה לי

ואנן ניקו כו'. לשון קושיא הוא: לידי סקלה. להעלות פסולין שירדו: מוטלים לנבלה. הקרבים יו בפרש שלהן: וחיבעי לך מעילה. אי מהני להו לאיקבעינהו ז במעילה: לא ירדו. דנעשו לחמו של מזבח ומיהו מעילה לית בהו דלא הובררו לחלק ראוי לגבוה:

הואיל וכשרין בעופות. דכתיב (ויקרא כב) תמים זכר בבקר בכשבים תמות וזכרות בבהמה י ואין תמות חכרות בעופות ומיהו מחוסר אבר לא משום הקריבהו נא לפחתך (מלאכי א) וכן או מום מגונה: דוקין. טיל"ח בו לשון הנוטה כדוק שמים (ישעיה מ) והוא לשון דק או תבלול בעינו (ויקרא כא): והוא שקדם הקדשן את מומן. שחלה עליהן קדושת מובח [קודם] אבל קדם מומן להקדשן לא היו קדשי מזבח מימיהן ואין המזבח מקדשן: ומודה רבי עקיבא בעולת נקבה. שעלתה למזבח תרד ואע"פ שכשרה בעופות יו דכמאן דקדם מומה להקדשה דמיא דאין לך מום גדול מזה: עוף לא שייך ביה רובע דאין עוף רובע אשה: ואס אימא. דעוף שנרבע כשר ליכשר לרבי עקיבא נמי בבהמה נרבעת אם עלתה לא תרד הואיל וכשר בעופות לכתחילה: ה"ג אף אנן נמי תנינא הנרבע והמוהלה ולא גרסינן הרובע דהא בעוף קאי ואין רובע בעוף. וקתני דיש נרבע: וטומטום ואנדרוגינום. ואע"פ שלא נאמר תמות וזכרות בעופות הסבר דו בריה בפני עלמה היא ואינו ספק זכר ספק נקבה ורבי אליעזר פליג עליה בבכורות (דף מב.) דקתני סיפא רבי אליעזר אומר כל מקום שנאמר זכר ונקבה אתה מוליא טומטום ואנדרוגינום מביניהם ועוף הואיל ולא נאמר בו זכר ונקבה אי אתה יכול להוליא מביניהן טומטום ואנדרוגינום: מאי קמ"ל. תנא קמא נמי ירדו קאמר: כלאחר יד. ואין מורידן דרך בזיון בפרהסיה: משלה בהן החור. כל דהו יעלו דנעשו לחמו של אש מו: ארישא. מתני לה להא דעולא ארישא כדאמרן אפסולין שעלו וירדו דקתני מתניתין לא יעלו: פירשו. שחללו מן הבשר לפני העלאתן לא יעלו והוא הדין נמי דאם עלו ירדו כדאמר לקמן בברייתא (דף פו.) אליבא דרבי ומוקמינן

והוא שקדם הקדשן את מומן. שחלה עליהן קדושת מזנח אבל קדם מומן להקדשן לא היו קדשי מזבח מעולם ואפילו בדוקין שבעין אין המובח מקדשן ותימה דבפ׳ ב׳ דבכורות (דף טו.) אמרינן והשוחטן בחוץ פטור רב הונא מתני חייב ומוקי לה בדוקין

שבעין ואליבא דרבי עקיבא דאמר אם עלו לא ירדו ולכאורה לא קאי דבר לאתויי לשוחט בחוץ דפטור ומיירי דקדם מומן להקדשן ועלה האמר דרב הונא מתני חייב והשתא והשוחט בו בחוץ פטור ועלה קאי רב יש נרבע בעופות או אין נרבע בעופות. הא דרשינן נסוף

פרק קמא דחולין (דף כג.) מן התורין למעוטי נרבע היינו כמסקנא דשמעתין אבל אם תמלא לומר דאין נרבע בעופות לא תוקמיה אלא למעוטי מוקנה: ומותר העומר. אינו בכלל שירי מנחות דחלוק הוא מהן שבא להתיר מן כדו החדש ומן השעורין שתי כהו הלחם באין חמץ ולחם הפנים אין נקטר בהם אלא שני בזיכי לבונה:

בו עבירה אמר רבה ת"ש ר"ע מכשיר בבעלי מומין זיואם איתא נכשיר נמי בנרבע הואיל וכשר בעופות שמע מינה אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא סיהנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן ומחיר ומומטום ואנדרוגינום כולן מטמאין בגדים אבית הבליעה ש"מ: רבי חגינא סגן הכהנים כו': מאי קמ"ל איבעית אימא ∘מעשה קמ"ל ואיבעית אימא מאי רוחה כלאחר יד: כשם שאם עלה זו כו': "אמר עולא "לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו רב מרי מתני ארישא רב חנינא מסורא מתני אסיפא העצמות והגידין והקרנים והמלפים בזמן שמחוברין יעלו פרשו לא יעלו אמר עולא לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו מאן דמתני אסיפא כ"ש ארישא ומאן דמתני ארישא אבל אסיפא לאו בני הקטרה נינהו: מתני' יואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלים ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות והקטורת הצמר שבראשי כבשים ושער שבוקן תישים והעצמות והגידים והקרנים והמלפים בזמן שהם מחוברים יעלו שנאמר יוהקמיר הכהן את הכלח פירשו לא יעלו שנאמר יועשית עולותיך הבשר והדם: גבו' יית"ר [©]והקטיר הכהן את הכל המזבחה לרבות העצמות והגידים והקרנים והטלפים יכול אפילו פרשו תלמוד לומר יועשית עולותיך הבשר והדם אי בשר ודם

שהן פסולין: אבל עלמות וגידים לאו בני הקטרה נינהו. דאמרינן לקמן (שם) מועשית עולותיך הבשר והדם הלכך לא שייכא בהו משלה יו אור לקדשינהו: בותבי' ואלו אם עלו ירדו. ואף על פי שכשרין דלא שייך בהו מזבח כלל: יהו והקטורה. שעלתה על מזבח החילון דהא לאו ראוי הוא שו: הלמר שבראשי הכנשים. רישא דבבא אחריתי היא ובהדי עלמות וגידין קחני לה וכמשפטן ₪ שבראשי כנשי של עולה שהראש אינו בכלל הפשט וקרב עם עורו כדאמר בשחיטת חולין בפ"ב (מ.) אין לי אלא נתחים שישנן בכלל הפשטה וישנן בכלל הקטרה מנין לרבות את הראש שכבר הותו בשחיטה שאע"פ שאינו בהפשטה ישנו בהקטרה ת"ל כו' ויש למר בגובה כמו ערפו אלל ראשו: וכן שער שבוקן חישים. עולה:

אמתניתין דהתם אלא אברייתא דתניא כוותיה דרב ששת שפירש כללו של אמאי מתני חייב הא אמרינן הכא אפילו בדוקין שבעין ירדו כיון דקדם מומן להקדשן ובלאו הכי קשה דהא בכלל קתני הרי הן כחולין בבו והיכי מתני חייב ובקונטרס הגיה שם בסיפא דברייתא דקדם הקדשן למומן הונא ומתני חייב וכן נראה דמייתי בתריה בין לפני פדיון בין לאחר פדיון עושין תמורה דהיינו סיפא דברייתא:

מתניתין אליביה: כ"ש ארישא.

דדם בני עולה או אימורים בני

הקטרה נינהו אם לא נפסלו והני

כיון דמשלה בהן האור קדשינהו כמה

קחמר, דמי היי הנחת דמימורים היי חייב נהחזיר, שהרי נח נעשית מנוחן עד שמחמרת הדחות הדבן, ומשמע נמי חפינו בנחנם שבמפוח מיירי, דמי אשר של היי הנחני מעודבין באפר שצבור במפוח, ואם נפלה הגחלת מן המפוח לאש של מערכה ואח"ים פקשה הגחלת מן האש של מערכה לארן לא יחזיר ואין בה מעולה (מעירה פה) איברים שפקער. ומחוך פקיעותן קופלין וטפלין מן המערכה: קודם חצות. ללה, יחזיר ומועלין ברקו. דקורה סלות אינו חשוב עיכול גאכר שים בו עדיין ממש, לפיכך לרך להחזירו למערכה, וכיון שלא נעשיח כל מלומן קדשי ה' קריען ביה ואים ביה מעילה לנהנין ממטו: לאחר חצות לא יחזיר. אין לריך להחזיר, שהחצות עשה עיכול באברים שמשלה בו האור ואש"פ שיש בו ממש, כדיליף לה לקמיה: ואין מועלין בהם. כדקי"ל (פסמים כו.) כל שנעשיח מלוחו אין מועלין בו כיון דלית ביה לורך גבוה לא קרינן ביה קדשי ה' ובמעילה כתיב וחטאה בשגגה מקדשי ה' (יומא ב.):

אלא בדוקין שבעין. דוקין טול"א כגון הטום כדוק שמים, ולהכי לא ירדו דאין מומן ניכר כל כך, ל"א דוקים שיש לו מום בעפעפים, ולהכי אלא בדוקין שבעין. דוקין טול"א כגון הטום הדוק שמים, ולהכי לארינן בספרי אגדור העין דוחה לעוס סוף הטפעפיים כנגד הקיע, והמחמון כנגד האלין, והמחמון כנגד האלין, מספר אמרינן בספר אורות העין דוקי בספרי בהוד ההקיע. המחמון כנגד האלין בספר שהפנה אם הסוב בעובות. לכממילה, שאין פוסל בהן אלא חסרין אבר כגון יבש גפה נסמית אין לא בסקר בספרי לה למל מסרין אבר כגון יבש גפה נסמים היו לה למל המועין אלא בבהמה דכמיב ממים זכר בכקר בכשבים ובעיים, מינה דרשיין ממון זוכרות בטוחות, שהיד דוחם בעורה האלי נוכרות בשוחים ללא קדום מועין אלא בבהמה של על לא יכדו: ודוחה שקדם את מובה להדיק ודי מודה הייע ממון את הקדש קד את היי, האלי בירות הייע מול בספר אלא שנה לא לי בירות הייע מול בספר אלא בירות הייע במון דקדם מומה להקדישה הוא שלין לן מום בעולה בדול מול הייל בהוד הייע הוא לעייד לה בירות הייל את הייע במון דוקדם מומה להייל ובירות הוא הייל לו מול הלל הלי בהמה לא בירות הייל בהוד הייע את הייל בהבה. אדם כי יקרי מכם קו הבהמה, ולא כל בחמר (בדק הם) הדברע והמוקצה בהיר. במלוקין דקדשים קמיירי. את הרובע והמוקצה בריר. במלוקין דקדשים קמיירי. מוולה באול מקרובת ע"יש בודת וכביר הבעבר. שהשחמה לוא ליו ועשאו ענודם טכבים: מטבאין בגדים אבית הבליעה. כדין נכלת שהוא לאל בלים והלי האל של הצל של הלל לומלא בירות שהוא בעשה. מעשה בכ, האיל ומועי שבר היו של ביר שו ברוות שם, שמשה. מששה כב, האיל ומועי שבר היו של השל של שני שביה של הול של בירות הביעה. ברכוי בל אל הלכל למתלה בה רבחות שם שמשה. מששה כב, האיל ומועי שבר היו של ביר של השל של של ביו עד היו אול ביר הציעה ברכוים לא הלעם. ברכוים לא הלכל של מל הלוב בירות שם שמשה. מששה כב, האיל ומועי שבר ביר של ביר של של של של של של מות של בר של בל מל של של של של מות לא של בל בכל הלוב לה בירות הוא במשה. מששה כב, האיל ומות של בר של בל מל של של של של היות האום בירות בנו מעשה. משם כב, האיל ומות של ביר של בירות שום בירות ביר בירות הוא בעשה. משה בכב בל הלב של של של של של הלב בל הלב של היום הלא בלב בירות בה בליות בירות הוא בעותה משבה בל בירות בהיום בל בלב בל בירות הוא בלב בירות בהוא בהיום בלב בלב בל בלב בל בירות בהוא בהיום בלב בלב בל אלא בדוקין שבעין. דוקין טול"א כגון הנוטה כדוק שמים, ולהכי לא ירדו דאין מומן ניכר כל כך. ל"א דוקים שיש לו מום בעפעפים, ולהכי טסור איז לה טומאה אלא בבים הבליעה. כדכמיב לא יאכל לטמאה בה ויבחות שם) מעשדה. מעשה רב. הואיל ומעיד שכד היו של בים אביו עושיו

ד מיי' פי״ו מהנכות פסה״מ הלכה ד: כג ה מיי' פי״ג אם הלכה ט: כד ו מיי' אם הלכה טו: כה ז מיי' אם ופרק ו מהלכות ו. דבר אַל בָּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמֵרְתָּ אַלָהָם אָדָם כִּי יִקְרִיב מָכֶּם קָרְבָּן לִיהֹנָה מִן הַבְּהַמָּה מִן הַבְּּקֵר וּמִן הַצֹאן תַּקְרִיבוּ אָת ויקרא א, ב

ייקרא א, ב 2. וְקָרְבּוֹ וְרָרְצִיוֹ יְרְתִץ בְּמִים וְתִקְּטִיר הַכֹּבְן אֶת הָבּל הַמּוֹבְתָה עלָה אשה רִיח נִיחוֹת לִיהֹוְה: ניקרא א, ט 1. וְעִשִּיתְ עלתָיךְ הַבְּשֶׁר וְהַדְּם 3. וְעשִיתְ עלתָיךְ הַבְּשֶׁר וְהַדְּם על מובח יְהוֶה אֱלֹהֶיףְ וְדִם זְבָהֶיףְ יִשְׁפֵּךְ עֵל מִוְבַּח יְהוְה אֱלֹהֶיףְ וְהַבְּשָׁר תֹאכֵל:

שיוויי ווחחאות

א] אפ"ה הא עדיפא (כתה"י): ב] 5"ל לי (ש"מ): ג] שלא (דק"מ, וב"ה במשנה): ד] א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן (כי"מ ופרי"ד, ור״ה לנויל לה נו״ר): הן דכמאז וכזה לעיל ה עיב): ה] דכמאן בדקרמו מומן להקרשן (כיים. דקרמו מומן להקרשן (כיים. חייא בר אבא אמר רי יותבן לא השבעיך הואל וכשרין בעוף שבעיך הואל וכשרין בעוף שבעין הואל וכשרין בעוף והוא שקדם הקדשן את מומן ואם וכרי (כייב): ז] עלו (שיים): מן "ע"ל הכל המזבחה. כן ליים! כושוכי שכמעויות (הגריב): מן מן התברמה כהניש שלה מן התברמה כהניש שלה מתמנה שמתשניות (הנריב):

ב" הקרבים בפרש שלהן
(בריפ). וכנ"ש נ"ב דאי אפשר
(בריפ). וכנ"ש נ"ב דאי אפשר
לשרפן מיד דאין פסולן בנופן
גער עבור צורה והא עדיפא
אע"ג דאימא למיחש שמא
אע"ג דאימא למיחש שמא
אע"ג דאימא למיחש שמא
ע"ג ב"ב הכן ויקטיהם. מנאמי
(ברש): אן ליל וכל (הנרייב):
ב"ב פיל יסן: אן ליל וכל (הנרייב):
ב"ב ב"ב ליס ביטן המנאמס א
ד"ן כמ"י הלאון כן והאי דפסול
דכל עולה זכר הוא (כריפ):
בטומטום ואנדרוגינוס לאו
שוות בשום בקבה, דאין זכרות בטומטום ואגדרוגינוס לאו משום ספק נקבה, דאין זכרות בעופות אלא משום דקסבר בריה בפני עצמה היא ור' אליעזר פליג וכו' (ב־ש): מו] ("ל של מזבח (ב־":): מון ("מ" של מזבח (ביים: מון "מ" דבשר ("שימ), כ"ל אברי (גילוו): יו] ממשלת האור ("ש"מ): יה] ק"ל ממ"ד ומותר העומר כוי. כל אלו נאכלים ולא נקטרים סק"ל ומה"ד והקטורת (ש"מ): ימ] הוא לו ירקטרון (ש מו): בן ווא לו (ממ"ד): כ] כלן הס"ד ומה"ד שבראשי כבשים כו' (כי"י): כא] בגובה ראשו אצל ערפו לכ"ל (ש"ח): כב] כחולין לכל דבריהם ההיכי לכ"ל (צ"ק): בגן ל"ל והשוחטן (באה"ח): ברן מינת מן נמחק (יעב"ץ). וחת"ל ל"ל ובא מן השעורים וחת"ל ל"ל ובא מן השעורים (באה"מ): כה] ושתי (ש"מ): כו] לשון הש"מ מכאן עד ופ"ה, לא ידעתי ליסנו: כז] עי" רש"י במשנה להלן פו ע"ח ובתוס' שם: